

Maria Cabalska

Tuligłowy, gm. Rokietnica, woj. przemyskie

Informator Archeologiczny : badania 12, 208-209

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

układały się w pasie stanowiącym przedłużenie wykopów ubiegłorocznych, natomiast wykop 15/78 został przesunięty ku wschodowi, tak, iż jego narożnik północno-zachodni nieomal stykał się z narożnikiem południowo-wschodnim wykopu 14/78. W wyniku tegoż przesunięcia wykop 15/78 obejmował swym zasięgiem obniżenie wału grodziska w jego części południowej sugerujące istnienie w tym miejscu reliktyw bramy pomiędzy niższym członem grodziska, a członem wyższym - aktualnie badanym metodą wykopaliskową.

W wyniku przeprowadzonej eksploracji we wszystkich wykopach badawczych osiągnięto całec w postaci jasno-żółtego piasku lub jasno-żółtej, mocno spiaszczonej gliny, stwierdzając przy tym występowanie nawarstwień kulturowych z okresu wczesnośredniowiecznego o dość zróżnicowanej miąższości. Najpłycej zalegały one w wykopie 11/78 - od ca 60 cm do ca 180 cm; najgłębiej sięgały w wykopie 14/78 - od ca 310 cm. W wykopach 11/78 do 14/78 warstwy wyraźnie opadały w kierunku wschodnim, wyznaczając w partiach przywałowych wnętrza obiektu ślady zabudowy mieszkalnej grodu dookoła otaczającej majdan tego członu. W wykopie 15/78, gdzie podobnie jak i w wykopie 14/78 zarejestrowano największą miąższość warstw kulturowych, natrafiono zapewne /w świetle wstępnej interpretacji/ na ślady wieży bramnej z reliktywami bramy szczególnie czytelnymi w południowym profilu wykopu.

Uzyskano kilka tysięcy ułamków naczyń glinianych, kilkanaście przedmiotów żelaznych oraz kości zwierzęce. W świetle tegoż materiału potwierdza się datowanie okresu użytkowania grodu w Świeciu n. Osą na X-XII wiek.

Badania będą kontynuowane.

TULIGŁOWY, gm. Rokietnica
woj. przemyskie

Uniwersytet Jagielloński
Instytut Archeologii
w Krakowie

Badania prowadziła dr hab. Maria Gabalska. Finansował WKZ w Przemyślu. Czwarty sezon badań. Wielocłonowe grodzisko wczesnośredniowieczne /VIII do XI w. /.

Badania na grodzisku przeprowadzono w południowo-wschodnim narożniku grodu oraz w przyległej części majdanu. Wykop nr III założono wzdłuż wału wschodniego, łącząc go z wykopami przy wale północnym. Na zbadanej przestrzeni odsłonięto 3 chaty, dwie jamy oraz narożnik budynku pochodzącego ze starszej fazy zabudowy grodu. Odsłonięty fragment był wgłębiany na głębokość 1 m w całec. Na najniższym jego poziomie pojawiły się ślady spalenizny, kości zwierzęce i drobne mało charakterystyczne skorupy ręcznie leplone.

Trzy odkryte chaty nie odbiegają ani wymiarami, ani konstrukcją od zbadanych w latach poprzednich chat fazy młodziej. Całkowicie odsłonięta chata 1/78 ma wymiary 5,5 x 5 m, wejście od strony południowej. W głębi, w narożniku północno-wschodnim w odległości 1,3 m od ścian znajdowało się palenisko wyłożone kamieniami, elipsowate, 1,3 x 1,6 m. Dwuwarstwowa wykładzina z dużych kamieni spoczywała na przepalanej ziemi. Chata 2/78 zachowana jest fragmentarycznie. Palenisko o średnicy 1,75 wyłożone było kamieniami w dwu warstwach. Długość chaty wynosi 5,5 m. Stoi ona w odległości 7 m od wału wachodniego. Najgorzej zachowana chata 3/78 leżała w odległości 4 m od chaty 1/78, na południowym skłonie majdanu. Uchwycono zarys północnej ściany oraz ślad po ognisku w północno-wschodnim jej narożniku. Płytką jama paleniska zawierała węgle drzewne, skupione przy dwóch kamieniach. Szerokość chaty wynosi około 5 m.

W efekcie dotychczasowych badań odsłonięto 16 budynków mieszkalnych, ustawionych w luźnych rzędach, w znacznej od siebie odległości. Wszystkie chaty mają wejście od południa i ognisko w narożniku. Tylko trzy paleniska wyłożone były kamieniami. W pozostałych ognisko znajdowało się w jamie wgłębionej około 40 cm w całec.

WARSZAWA-WILANÓW
Stanowisko 13 "Pasieka"

P. P Pracowni Konserwacji
Zabytków Pracownia Ar-
cheologiczno-Konserwatorska
Oddział w Warszawie

Badania prowadziła mgr Hanna Młynarczyk. Finansował Konserwator Zabytków m. st. Warszawy. Trzeci sezon badań. Wczesnośredniowieczna osada otwarta typu wiejskiego /XI/XII - XIII w. /.

Wykopy zlokalizowano we wschodniej części stanowiska. Celem badań było wyjaśnienie, czy odkryte uprzednio dwa obiekty łączą się ze sobą.

Eksplorowane obiekty występowały dość płytko, na głębokości 20-35 cm od powierzchni ziemi w wielu wypadkach tuż pod warstwą humusu w żółtym całcowym piasku. Odkryto dalszych 15. Część z nich stanowiły relikty mieszkalne, część jamy gospodarcze.

Wśród materiału zabytkowego najliczniej reprezentowane były fragmenty ceramiki oraz kości zwierzęce. Znalaziono przeszliki, gliniane, sztyła kościane, fragmenty obrobionych rogów, nóż żelazny oraz bliżej nieokreślone fragmenty przedmiotów z żelaza.

W wyniku badań stwierdzono łączenie się obiektów w jedną całość, co umożliwiło określić kształt osady na planie zbliżonym do owalu.